

Když jdou na mužského léta

Waldemar Matuška

Když jdou na mužského léta, což se může stát i nám,
když se čáry v jeho tváři podobají roklinám,
když má duši hodně popsanou,
jen torza lásek zůstanou
a jeho řeka míří k mořským písčinám.

Když jdou na mužského léta a a když se tu dlouho rval,
když jdou na mužského léta nebaví ho věčně cval,
chce žít krokem někde za scénou, mít svojí tornu zasněnou
Ať svěžejší to táhnou dál

Takhle otevřít si knížku s jednou rukou za hlavou,
usnout lehkou línou únavou,
zajít ke starýmu křížku, cestou sladce loudavou
a žít zábavou, jen zábavou.

Jenže když si splní přání a má ticho, čas a klid
a moh' by si bezstarostně žít
pak jen nesvůj něco shání, asi to čím do teď žil
než si najde cíl , zas najde cíl

Když jdou na mužského léta, teprv je to vážně chlap,
strašně rychle zapomíná, kdy ho život kous a škráb,
místo kouzla tichých večerů, zas tahá lidi z malérů
a vůbec neuznává slova "stár" a "sláb".

Když jdou na mužského léta a akdyž se tu dlouho rval,
když jdou na mužského léta a moc mu už nejde cval,
stejně nežije jen v úvahách a sebe sám si zapřahá
a do posledka táhne tu svou káru dál.

A káru svou si táhne dál.